

Ἐπὶ ὀρνίθων, λαλῶ συχνά: Ἄσμ.

Παίρνει λαλεῖ ὁ πέτεινος, δασολαλοῦν τ' ὀρνίθια.

δασόλογος ὁ, Πελοπν. (Ἀλαγον. Ἀργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Λόγγος πυκνόφυτος, ἔνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

Σὲ δασόλογον ἐμπῆκα, | δασοπέρδικα εὐρῆκα,
ἔφαγα τὰ πούπουλά της, | πέταξα τὰ κόκκαλά της
(ἡ ἄμπελος καὶ ἡ σταφυλὴ) Πελοπν. (Ἀργ.)

δασολογία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασολόγος.

Ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν δασῶν.

δασολογικὸς ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασολογία.

Ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασολογίαν.

δασολόγος ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.- λόγος.

Ἐπιστήμων εἰδικὸς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν δασῶν ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν δασοκόμων.

δασομαντζουράνα ἡ, ἐνιαχ. δασοματζουράνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. μαντζουράνα.

Ἡ πυκνόφυλλος μαντζουράνα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁ δυόσμος καὶ ὁ βασιλικὸς κ' ἡ δασοματζουράνα
ἐβγήκαν κ' ἐδικάζοντα δὲ πειρὸς μυρίζει κάλλινα
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

δασομουστακάτος ἐπίθ. Ἀμοργ. Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ ἐπιθ. μουστακάτος.

Ὁ ἔχων πυκνὸν μύστακα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

— Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο

καὶ τὸ δασομουστακάτο!

Ποῦ πηγαίνει ἴσα κάτω;

— Πάγω νὰ γυρεύω χτένια

καὶ μ' ἐφάγανε τὰ γένια

(εἰρων., ἐπὶ σπανοῦ) Ἰων. (Κρήν.)

Βρέ, καλῶς τον δὸν γενᾶτον | γαὶ τὸδ δασομουστακάτον!

Ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ γενιά σου | καὶ ἡ δασομουστακά σου;
Ἀμοργ.

δασομουστακιά ἡ, Ἀμοργ. Σῦρ. δασομουστατῖα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασομούστακος.

Ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ ἔχη τις δασὺν μύστακα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀπὸ ποῦ ἔναι ἡ γενιά σου | τσαὶ ἡ δασομουστατῖά σου;
Ἄνδρ.

δασομούστακος ἐπίθ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δασομούστακος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασὺς καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.

Ὁ ἔχων πυκνὸν μύστακα ἔνθ' ἄν.

δασονομεῖο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ δασονόμος.

Κατωτάτη δασικὴ ἀρχὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ δασαρχείου.

β) Τὸ οἶκημα ὅπου στεγάζεται τὸ γραφεῖον τοῦ δασονόμου.

δασονομία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασονόμος.

Διοικήσις ἢ ἀστυνομία τῶν δασῶν.

δασονομικὸς ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασονόμος.

Ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν δασονόμον ἢ τὴν δασονομίαν. β) Ὡς οὐσ., ὑπάλληλος δασονομείου.

δασονομικῶς ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. δασονομικός.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν δασονομίαν, ἀπὸ δασονομικῆς ἀπόψεως.

δασονόμος ὁ, λόγ. σύννηθ. Θηλ. δασονόμ'σσα Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.- νόμος.

Ὑπάλληλος ἀσκῶν διοικητικὰ καὶ ἀστυνομικὰ καθήκοντα εἰς τινὰ περιφέρειαν δασαρχείου σύννηθ. β) Θηλ., ἡ σύζυγος τοῦ δασονόμου Ἡπ. (Κουκούλ.): Ἐρθ' ἡ δασονόμ'σσα καὶ μὴ χάλιβι ἀβγά (χάλιβι = ζητοῦσε) Αὐτὸ τοῦ κέντ'σι ἡ δασονόμ'σσα εἶναι οὐραῖον.

δασοπέρδικα ἡ, Πελοπν. (Ἀλαγον. Ἀργ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ πέρδικα.

Ἡ πέρδιξ τοῦ δάσους ἔνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

Σὲ δασόλογον ἐμπῆκα, δασοπέρδικα εὐρῆκα,
ἔφαγα τὰ πούπουλά της, πέταξα τὰ κόκκαλά της
(ἡ ἄμπελος καὶ ἡ σταφυλὴ) Πελοπν. (Ἀργ.)

δασοπερπατῶ ἐνιαχ. δασοπερπατάου Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. περπατῶ.

Βαδίζω ταχέως, διὰ συχνῶν βημάτων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δασοπερπάτα, λυγερή, καὶ μὴν κοντανεμένης·
μὴ σὲ βαραίνουν τὰ φλονριά, μὴ σὲ βαραίνουν τ' ἄσπρα;
Στερελλ. (Παρνασσ.)

δασοπлагιά ἡ, Ν. Ἑστ. 22 (1937), 1629 — Λεξ. Βλαστ. 371.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάσος καὶ πλαγιά.

Δασώδης κλιτὺς ἔνθ' ἄν.: Ἀραιὰ σύγνεφα, σκαρφαλωμένα πέρα - δῶθε 'ς τίς δασοπлагιές Ν. Ἑστ., ἔνθ' ἄν.

δασοπλέκω ἐνιαχ. Μετοχ. δασονπλεμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. δασιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. δασά, καὶ τοῦ ρ. πλέκω.

Πλέκω πυκνῶς, ἰδίως ἐπὶ τῆς κόμης ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

— Σμυρνιά μου, τὰ μαλλάκια σου πειὸς τὰ ῥ' δασονπλεμένα
— Τὸ Μπασκιωτάξ' μὴ τὰ πλεξε 'ς τῆς Κερασῖας τὸ ρέμα
(Μπασκιωτάξ' = ὁ κάτοικος τοῦ Μπάσκιοῦ) Αἶν.

